Ч. 272. Пятниця 16 (3) грудня 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Дальші події в угорскій палаті послів. — Внутрішні відносини в Росиї. — На Балкані. — З поля війни).

Про дальші події в угорскій палаті послів вї второк доносять: Минало полудне; опозицийні посли стояли все ще громадками на сали, обговорюючи події. Ґр. Юл. Андраші конферував з одною з громад і предкладав, щоби бар. Фейлїч обняв предсідательство в палаті. На то відозвались голоси, що Фейлїч під нїяким услівєм не може президувати. Ґр. Альберт Апоній і ґр. Андраші приступили до трибуни обсадженої опозицийними послами і переговорювали з ними. Рівночасно Уґрон виголосив бесїду до иньшої громади, доказуючи, що треба конче шукати якоїсь законної дороги виходу. Однак Перчель безусловно не може бути предсідателем. (Голоси: Нї! Той злодюга, той кривоприсяжник не достойний бути дальше президентом!) Иньші посли найспокійнїйше в сьвітї роздають поломані кусники меблїв зі своїми підписами на памятку журналїстам і кореспондентам.

Около 12 год. в полудне явив ся в сали квестор і заповів, що засїдане відкликано. (Голоси: Не віримо квесторови. Ми звідси не уступимо ся!) Тимчасом партия лїберальна пішла громадно до свого клюбу на конференцию, а опозиция робила дальше своє дїло знищеня в сали. На середині салї з р о б л е н о з п о л о м а н и х с т о л і в і ф о т е л ї в б а р и к а д у, а н а н ій у м іщ е н о і м п р о в і з о в а н у ш и б е н и ц ю, д о к о т р о ї п р и л ї п л е н о к а р т к у з н а п и с е ю „Перчель“. О д н о м у з ч л е н і в п а р л я м е н т а р н о ї с т о р о ж і з д о й м л е н о ч о б іт і п о с т а в л е н о н а с т о л ї з а м і с т ь д з в і н к а. Пос. Каас і иньші в и р і з у в а л и з м і н і с т е р с к и х і п р е з и д и я л ь н и х к р і с е л к у с н и к и ш к і р и і р о з д а в а л и ї х н а п а м я т к у. По 12 год. почали опозицийні посли розходити ся з салї, задержуючись в кульоарах, а перед тим ще якийсь фотоґраф зробив кілька знимок в сали.

В клюбі лїберальної партиї промовив насамперед ґр. Тіша і сказав, що сподївав ся бурі, але таких подій не ожидав і не припускав, щоби чемні люди могли щось подібного зробити. То, що стало ся в сали парляменту, було простим злочином і він зробив донесене до суду, котрий зробить, що потреба і потягне виноватих до одвічальности. Коли би же наради парляменту були неможливі, то він відкличе ся до народу, а той певно стане по єго стороні. — Пос. Данїєль сказав, що він старий парляментарист, але щось подібного ще нїколи не видїв. В теперішній хвили єсть обовязком цїлої партиї станути кріпко по сторонї Тіши. — Пос. Сент-Іваній висказав обаву, що розрухи готові перенести ся на улицю і промавляв за тим, щоби посли, виступивші з лїберальної партиї, взяли ся посередничити. — Ґр. Тіша був противний переговорам і сказав: Навіть коли би мало прийти до розрухів, то покажемо, що єсьмо панами краю.

Вчера вже о годинї пів до 7 рано було 100 опозицийних послів в парляментї і обсадили були знову трибуну президияльну. Лїберальна партия явила ся аж около 10 год. і засїдане відбуло ся вже спокійно. Слїдуюче засїдане назначено на нинї зі слїдуючим порядком дневним: вибір обох віцепрезидентів, секретарів і комісий.

З хаосу всїляких вістий про внутрішні відносини в Росиї трудно вибрати ті, котрі можна би уважати за важнїйші, або котрі більше подобають на правду. То одно лиш річ певна, що в цїлій Росиї розпочав ся якийсь рух, котрому годї предвидїти кінця, а котрий тим труднїйше прийде ся теперішним верховодам спинити, чим більші він прибере розміри. Так ходить чутка, що вел. кн. Сергій Александро-

---

Пімстив ся.

(З нїмецкого — Ом. Пешкова).

Між подорожними, що висїли з гамбурского поспішного поїзду, був один дуже елеґантно одїтий, може трийцятьлїтний мужчина, з гарним ясним вусом, блїдий на лици і з дивно сумними очима. Ґотелева служба, що чатує на подорожних на дверцї, взяла єго від разу за „богатого Американця“, і кинула ся на випередки по єго подорожну торбу. Але він лиш кивнув на них з погордою і відразою, та пішов скоро і певним кроком, немов би був тут як найлїпше обізнаний, до виходу. Там всїв до повоза, назвав візникови якийсь готель і від'їхав.

Прибувши до готелю, попросив о комнату і о берлиньску книгу адресову. На питане, чи має більше пакунків, відповів, що нї, а також не велїв собі подати жадної їди. Всьо то єго немов гнївало, а також просьба кельнера, щоби виповнив мельдункову карту. Єго уста скривили ся, але не сказавши слова, вписав в відповідній рубрицї імя: „Фриц Мош з Монпріль“. Кельнер перечитавши картку, аж здрігнув і майже крикнув:

— Дякую, пане професор.

То слово поділало на гостя як електрична іскра. В однїй хвили обернув ся і приглядаючи ся кельнерови від стіп до голови, спитав не конче вічливо:

— Ви мене знаєте?

— То вправдї вже шість чи сїм лїт — відповів кельнер поволи — але пан професор не змінили ся.... а впрочім я був тогди кельнером в каварни Бавера.... як пан професор зробили нам ту неприємність....

Гість ще більше зблїд, очи єго засьвітили ся.

— Яку неприємність? — спитав.

Кельнерови не було то дуже мило, але коли вже зачав, то мусїв відповісти.

— Пан професор мали суперечку з одним паном, а відтак вхопили єго за рамя і не сказали нїчого лиш: „Зуб за зуб — око за око!“ Але як то сказали! Потім пан професор зараз вийшли і нїчо більше не видїли і не чули.... Але в каварни зробило то розрух. Другий пан вийшов також зараз.... а тодї почали другі гості голосно оповідати собі, що то пішло о якусь даму, та що прийде до поєдинку....

В тій хвили запукав хтось до дверий — то хлопець приніс адресову книжку. Кельнер взяв єї від него і дав єму знак, аби чим скорше виносив ся. Відтак положив книжку на стіл і спитав, чи ще чого не треба; гість поглянув на него такими очима, що він лиш вклонив ся і висунув ся за двері.

— О, того не зачіпай — сказав вже в сїнях до хлопця, що ще ждав під дверми. — Але для нас він не є небезпечний, хоч не має пакунків. Він дїйстно називає ся Мош.

Між тим професор отворив перший том адресової книжки і положив на стіл не читаючи; аж коли перейшов ся кілька разів по комнатї, взяв єї знов в руки і почав глядати назвища Брукгоф. Найшов то назвище три рази записане, але єго лице прибрало тепер вид цїкавости і здивованя.

— Капіталїста Брукгофа нема в Берлинї — сказав до себе: — А може то він став асесором?... А, мусїв би був ходити на права.... Може кольпортер? Неможливо.... Або... — Так, так — сказав по хвили. — Шість тисяч марок річної ренти для красної Елї були маєтком. Особливо, коли погадає ся, що професор Мош не мав нїчого. Але пізнїйше прийшло до того, о чім я не знав; пан Брукгоф мусїв кинути ся на заробок, аби для красної Елї приспорити доходу, котрої потреби збільшили ся і став ся будівляним підприємцем. Ну, побачимо, чи Брукгоф ще й тепер буде міг конкуровати з Мошем... Будівельний підприємець з Берлїна з Мошем з Монпріль, мілїонером....

Схопив ся і почав з поспіхом дуже старанно одївати ся. Кілька минут пізнїйше всїв на долинї до фіякра і поїхав на улицю Тавенцін ч. 27, де мешкав будівляний підприємець Брукгоф. Коротка розмова з двірником каменицї ч. 27 вистала, щоби пересьвідчити професора, що будівляний підприємець Брукгоф не був той, якого він шукав.

Позаяк і асесор не був той, то старий капіталїст або виїхав з Берлина або став кольпортером. Гадка о такій можливости так отоломила професора, що він майже заганяв ся як пяний, коли вертав до свого фіякра.

Щоби то було можливе, о тім він нїколи анї не погадав. Сїм лїт бачив він перед собою лиш все щасливого чоловіка, властителя шеститисячної речти, що відбив єму дівчину. Сїм

вич має уступити з посади ґен.-ґубернатора Москви, бо яко член царскої родини протестував против політики кн. Мірского. Після одних має він виїхати за границю, після других стати командантом петербургского воєнного округа на місце вел. кн. Володимира. На місце міністра справедливости Муравєва, має — кажуть — стати Дурново, дотеперішний помічник міністра справ внутрішних. Намістник Кавказу кн. Ґоліцин має також уступити. В ріжних містах, як: в Києві, Саратові, Одесі, Воронежи і др. відбували ся сими днями великі пири, на котрих ухвалювано подрібні резолюциї як в Москві і Петербурзї. В Саратові взяло в такім пирі участь 1000 осіб. „В цілій Росиї — пише ґазета „Русь" — настав такий рух. Вітчина єсть в небезпечности. Се поясняє нам то явище, а небезпечність грозить не лиш від внутрішного ворога, против котрого бюрократия так довго без успіху борола ся, та й не від вни̂шного ворога; она лежить в застої загального розвою краю, котру викликала бюрократия. Ясно як день, що так довше не може бути. Або реформи до свободи і повного розвою духових і материяльних сил народу, або взад, значить ся, до вже нездержимої деґенерациї і розкладу. — Та й то характеристичне, що в Одесї городский голова укарав арештом кількох полiцияні̂в, котрі несправедливо чіпали ся людий і що він заказав полiцияна̂м „тикати" публицї. В Саратові пригадав ґубернатор публицї, що за участь в недозволених зборах можна дістати ся на три місяцї до арешту або заплатити 500 рублїв.

На найвисших посадах турецких в Македонії відбувають ся тепер такі зміни, як коли би там в недалекім часї мало прийти до якихсь важних подій. Старий віком командант третого корпуса армії в Солуни, маршалок Гаїрі-паша, має пійти у відставку, а на єго місце має прийти старий ґенерал дивізиї Сейфула-паша, чоловік дуже здібний. Старший ґен. дивізиї, Назір-паша, іменований командантом акциї против ватаг в Македонії і єму поки що придано три баталїони стрільців, що стоять ґарнізоном в Солуни, Істібі і Монастири і він має ще сего тиждня розпочати акцию против македоньских ватаг від монастирского вілєту.

Росийска фльота в Порт Артурі вже зовсім знищена. Японцї, як тепер доносять урядово в Токіо, розбили чотири росийскі лінійні кораблї, два кружляки, одну канонірску лодку і один корабель до закладаня мін. Дальше острілюванє кораблїв вже не потрібне. Єсть се одинокий в історії воєн случай, щоби якась сухопутна артилерия знищила зовсім фльоту свого противника.

Новинки.

Львів дня 15-го грудня 1904.

— **Іменованя.** П. Мінїстер скарбу іменував конципіента прокураториї скарбу дра Романа Кунцека конципістом.

— **Є. Е. п. Президент** висшого суду краєвого др. Александер Тхоржницкий виїхав в справах урядових до Відня.

— **Презенти.** Ц. к. Намістництво надїлило презентою о. Корн. Дудикевича гр. к. пароха в Плугові на опорожнену парохію цїсарского наданя в Кропивнику, о. Теодора Ярему віцеректора духовної семинариї у Львові на опорожнену гр. к. парохію цїсарского наданя в Болехові і о. Юл. Твардиєвича гр. к. пароха в Дмитровичах на опорожнену парохію цїсарского наданя в Лопянцї.

— **Нове староство в Галичинї.** В справі заснованя староства в Устриках долїшних, повіта лїского була дня 11 с. м. на авдиєнциї у Є. Е п. Намістника депутация з того міста під проводом тамошного нотаря п. Дмитра Сїлецкого. В склад депутациї входило 10 начальників громад. П. Намістник обіцяв вволити бажаню депутациї і піддержати єї домаганє із своєї сторони.

— **Із Станиславова** доносять: Під протекторатом Є. Пр. Владики о. дра Хомишина устроює тов-о „Станиславівский Боян" в ювилей проголошеня доґми о Непорочности Пр. Діви Мариї в сали тов-а ім. Монюшка в Станиславові дня 22 грудня с. р. концерт духовний. Часть доходу на будову нової церкви в Станиславові. Білети продає торговля Стахевича в Станиславові. Людям з провінциї оповіщає ся, що попит за білетами великий і длятого коли хотять взяти в торжестві участь, нехай вже тепер замавляють білети у п. Стахевича.

— **Богач жебраком.** З Кракова доносять: Від довгого часу волочить ся по Кракові 82-лїтний старець і жебрає по домах. Тим жебраком єсть Гершко Мошкович, властитель каменицї, вартуючої звиж 60.000 К, не обтяженої нїяким довгом. Нема майже тижня, аби краківска полїция не арештувала того богатого жебрака, котрий ставши перед судом за волокитство, толкує ся, що коли би не жебрав, не мав би чим заплатити податку!

— **Скажений оркан** навістив дня 9 с. м. серед сильної зливи цїлу Боснү. Коло місцевости Острожац викинув оркан з шин 3 послїдні ваґони поїзду, що їхав з Мостара і вивернув почтовий віз і ваґон пасажирский. Один з кондукторів погиб на місци, а один з подорожних потерпів тяжкі покалїченя.

— **Забута куля.** Оден з краківских лїкарів брав участь в повстаню 1863 р. і тодї був пострілений. При операциї годї було вийняти кулю, отже лїкар ходив з нею в своїм орґанїзмі до послїдних днів, т. є. 41 лїт. Оногди напав єго сильний кашель. Лїкар захлиснув ся і викашляв з горла кулю, про котру майже забув. Доносить о тім краківский Czas.

— **Засуджений посол.** В Будапштї засуджено адвоката і посла до угорского сойму Валентия Етвеша за обманьство на три роки вязницї і утрату горожаньских прав на час 10 лїт. Понадто має засуджений звернути до 15 днів пошкодованій сторонї суму 84.000 К. Після акту обжалованя Етвеш витуманив від одної панї в В. Вараждинї, своячки своєї жінки, цїлий єї маєток вартости 94.000 К. Тота панї звернула ся до Етвеша з просьбою о правну пораду і Етвеш повів дїло в той спосіб, що приневолив єї заключити із своїм канцелярийним помічником контракт о ренту. Контракту сего не списав і не предложив єго урядови до виміру належитости. Батько Етвеша належить також до угорского сойму і єсть знаменитим полїтиком.

— **Фотоґрафії на нігтях.** Заграничні часописи доносять о новій примсї моди, що зродила ся в аристократичних сальонах льондоньских. Ходить іменно о поміщуванє фотоґрафій на нігтях. Роблять се там дотепер всї гарні панї, а потроха і мужчини, особливо т. зв. „золота молодїж". Фотоґрафії ті не суть однакож тревалі, бо в міру як ніготь підростає, они меншіють постепенно і прибирають карикатурний вигляд. Тодї ніготь обтинає ся і на єго вигладженій поверхни уміщує ся нову фотоґрафію.

— **Великан аероліт.** Недавно уміщено в нюйорскім природописнім музею великаньский аероліт (метеор-камінь) знайдений американьскою виправою Ренчу підчас подорожи до північного бігуна. Сей аероліт, 2·35 м. довжини а 2 м. висоти, важить понад 37.000 кільоґрамів.

† **Померли:** Еразм Вичулковский, ц. к. староста в Городенцї дня 13 с. м. в 55-ім роцї житя; — о. Михаіл Карачевский, крилошанин митрополичої капітули у Львові, дня 13 с. м. в 64-ім роцї житя, а 32-ім сьвященьства.

лїт давив в собі всьо, що лиш було доброго, і не стрjхав ся перед нїяким средством, аби лиш зробити гроші. Сїм лїт вів дике житє, що самого єго наповнювало відразою, але він виждав з тим пристрасним бажанєм, щоби зробити зрадникови таке, як він єму зробив. Хотів вернути до вітчини богачем, засипати Елю золотом, відкупити єї, як перше відкуплено єї від него. І ось він приїхав, щоби помстити ся, а доля сприяла єму. Брукгоф збіднїв. Але може Еля вже давно єго покинула сама, атже тодї віддавала ся не за него а за єго гроші. А коли все таки була з ним? На такі обставини він не числив і якийсь голос шептав єму: „Дай спокій з тою справою!" Коли Еля ще була при чоловіцї, то яка она тепер? Найпоганїйші образи малювала єму єго розбуджена уява....

Жадоба мести зникла.... Лишила ся тілько відраза.... Погорда людий, що сїм лїт здержувала єго від всего, не була єго местию. Чого ще лїзти до тої нужди, дивитись на болото? Але всї ті гадки розбуджували єго цїкавість а горячкове напруженє домагало ся розвязаня загадки. Він мусїв бодай знати, чи кольпортер є тим чоловіком, що украв єму любку. Тому поїхав в берлиньску дїльницю, де жили самі найбіднїйші люди. Що за сумний вид! І в тім цїлім бруді, в цїлій тій нуждї ще гріх і грубість на кождім кроцї. Перечитав нумер дому і побачив перед собою брудну, запущену буду, на котрої дверех наліплено було кількадесять брудних карток: „Місце для хлопця". — „Ліжко до винайменя" і таке ин. Нараз появив ся хлопчик, може пятилїтний, що дивним дивом був дуже чисто одїтий і приглядав ся єму своїми великими, гарними очима.

— Ти з того дому? — спитав єго.

Хлопець притакнув.

— Мешкає тут кольпортер Брукгоф?

Хлопець знов притакнув.

— То мій тато.

— Так — твій тато?... — А маєш маму? Як она називає ся?

Коли дитина сказала слово „Еля", дрогнув професор, немов би єго ткнула іскра електрична. Отже таки єго красна Еля мешкає серед такої нужди.

— А мама є дома?

Хлопець притакнув.

— Сама?

— Сама, але тепер плаче.

— Плаче.... — сказав мов оголомшений. Відтак дав хлопцеви на цукорки, а кілька хвиль пізнїйше задзвонив на четвертім поверсї до одних дверий, де була картка з написом: Брукгоф, кольпортер. Коли єго Еля побачила, підскочила, мов би перед нею явилась мара.

— То Ви — вишептала — Ви?

Він замкнув за собою двері і нїмо їй приглядав ся.

Сльози ще мала на очах, але не виглядала цїлком збіджена. Противно, була красша, як колись. І одїнє на нїй хоч було просте, але дуже чистеньке. Якесь нїме чувство обудилось в єго груди, забув о мести, заволодїла ним любов сильнїйше як коли небудь.

— А Ви мене зараз пізнали? — сказав він, простягаючи до неї руку. Она руки не взяла, лиш відступила аж до столика, на котрім лежало єї шитво.

— Ви дуже мало змінили ся — відповіла. — Але чого хочете від мене? Чого тут глядаєте?

— Забороняєте менї вступу?

— Так, я чую, що ви не повинні були переступити сего порога.

— А як би я прийшов з найлїпшими намірами?

Коли би.... — Я вагував ся і аж по хвили промовив дальше: — Я був в Америцї і там менї пощастило ся. Тепер я після ваших нїмецких понятий мілїонером. Коли би був довідав ся о Вашій біді... о, не гнївайте ся! Я знаю вашу гордість. Але ви маєте дитину.

— Їй нїчо не треба — перебила єму скоро. — Бачите, я умію заробляти і ми маємо досить.

— А чомуж застав я вас в сльозах?

— Я плачу за своїм чоловіком, бо він дуже терпить, що в наслїдок спекуляций втратив маєток.

— Маєток, задля котрого Ви мене покинули — сказав професор гірко. І нараз не міг оперти ся свому чувству. Приступив близше і зложив руки:

— Я сїм лїт задля вас боров ся і працював. Сїм лїт жив я надією, що відзискаю Вас для себе. І тепер, Ельо, я Вас більше люблю, як колись, и віддав би за Вас весь свій ма-

Господарство, промисл і торговля

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць** оповіщує: З огляду на збільшене руху особового підчас зближаючих ся сьвят Різдвяних і в цїли уможливленя догіднїйшої їзди подорожних, будуть курсовати дня 22 і 23 с. м. поміж Львовом і Краковом надзвичайні особові поїзди, іменно: дня 22 і 23 с. м. поїзд поспішний ч. 8 відходячий зі Львова о год. 2 мін. 25 попол. а приходячий до Кракова о год. 9 мін. 25 вечером; дня 22 с. м. поїзд особовий ч. 11/II відходячий з Кракова о год. 11 мін. 10 в ночи, а приходячий до Львова дня 23 с. м. о годині 9 мін. 10 перед полуднем. — Поспішний поїзд ч. 8 задержить ся в стациях: Городку, Суд. Вишни, Мостиских, Перемишли, Ярославі, Переворску, Ланцутї, Ряшеві, Сендишеві, Ропчицях, Дембици, Тарнові, Слотвинї, Бохни і Подґужу-Плашові, а поїзд ч. 11/II на всїх стациях і перестанках з виїмком Волї жендзінскої і Родатич. Поспішний поїзд ч. 8 лучить ся в Кракові з поїздом поспішним зелїзниці північної ч. 4 до Відня. Час приїзду і від'їзду тих поїздів подано після годинника середно-европейского.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Відень 15 грудня. На загальних авдиенциях принимав нинї Є. Вел. Цїсар між иншими: ґр. Войтїха Дїдушицкого, Давида Абрагамовича, ґубернатора др. Білїньского і послів Барвіньского і Крулїковского.

Краків 15 грудня. Вчера переїхала знов через Краків до Відня значна партия росийских дезертирів. Двох з них одержало на краківскім двірци депеші, що без потреби втїкають, бо не належать вже до войска і тоті оба задержались в Кракові.

Будапешт 15 грудня. Слїдство в справі вчерашних подій в палатї послів виказало на основі зізнань сьвідків між иншим слїдуючі факти: Лендель набив по лици кількох з парляментарної служби і грозив їм добутим з кишенї ножем. Гок набив по лици якогось слугу кидав на землю папери і друки та доптав їх. Голльо побив кількох слуг листвою виломаною з президиальної трибуни. Барон Дезидер Банфі кинув кілька фотелїв з трибуни на лавки правиці. Папп набив по лици кількох слуг і викрикував при тім: „Я тобі кулю в лоб впакую, тобі, Тіши і Перчелеви!“

Будапешт 15 грудня. Сполучена опозиция ухвалила вибрати комітет для „зааранжованя розправи“. Нинї мали члени опозициї знов громадно піти до парляменту о 9 год. рано.

Петербург 15 грудня. Підчас принятя депутациї адвокатів з Петербурга і Москви не приняв Мінїстер справ внутрішних кн. Сьвятополк Мірский ухвалених адвокатами резолюций, позаяк они відносять ся до зміни форми державної.

Гельзінґфорс 15 грудня. Сенатор Ґріппенберґ і бувший бурмістр Калефельд, котрі одержали позволене вернути до краю, щоби взяти участь в нарадах сойму, приїхали тут вчера вечером. На двірци зібрало ся звиш 1000 людий, котрі зробили їм велику овацию.

Мадрид 15 грудня. По авдиенциї у короля заявив Мавра, що не приняв місиї утворення кабінету. Король покликав до себе ґен. Азкарраґу і як гадають, повірив єму зложене кабінету. Азкарраґа офіцияльно ще не заявив, чи годить ся на то, не маючи певности, чи може числити на поміч Сільвеллї і Маври.

Льондон 15 грудня. „Daily Telegraph“ доносить з Шанґаю: Японцї розпочали 13 с. м. новий загальний атак на Порт Артур.

НАДІСЛАНЕ.

КОБЗАР. Вибір творів Тараса Шевченка для ужитку молодїжи. Цїна 1 зр. 20 кр. Під таким заголовком видало руске Товариство педаґоґічне книжку, котрої брак вже від давна відчував ся, а котрою можуть користувати ся не лиш молодїж шкільна, але всї, котрі хотять познакомити ся з житєм і творами нашого найпершого поета. Крім обширної житеписи і погляду на лїтературну дїяльність Т. Шевченка, котрий то вступ займає 78 сторін, додані ще до поодиноких поезий многі поясненя в нотках, котрі богато причиняють ся до зрозуміня поезий, їх краси і духа. Книжку сю можна дістати в рускім Товаристві педаґоґічнім у Львові, Чарнецкого, ч. 26.

— **„Краєвий Союз кредитовий“** видав для руских товариств кредитових потрібні друки і продає їх по отсих цїнах:

1. Книга довжників	. . . аркуш	по	10	сот.
2. Замкненя місячні 2 штуки	. .	„	5	„
3. Інвентар довжників	. аркуш	„	5	„
4. „ вкладників	. „	„	5	„
5. „ уділів	. . . . „	„	5	„
6. Книга головна	. . . . „	„	10	„
7. „ лїквідацийна	. „	„	10	„
8. „ вкладок щадничих	„	„	10	„
9. „ уділів членьских	„	„	10	„
10. Реєстр членів	. . . . . „	„	10	„
11. Зголошення о позичку	штука	по	2	„
12. Виказ умореня позички	„	„	2	„
13. Асиґнати касові	. . . „	„	1	„

Купувати і замовляти належить в „Краєвім Союзі кредитовім“ у Львові, Ринок ч. 10 І. поверх.

Курс львівский.

Дня 14-ого грудня 1904.	платять К. с.	жадають К. с.
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	543·—	553·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	—·—	260·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	580·—	588·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	350·—	370·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5% преміов.	111·25	—·—
Банку гіпот. $4^1/_2$%	101·30	102·—
$4^1/_2$% листи застав. Банку краєв.	101·50	102.20
4% листи застав. Банку краєв. .	99·20	99·90
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	99·80	—·—
„ „ 4% льос. в $41^1/_2$ лїт.	99·80	—·—
„ „ 4% льос. в 56 лїт.	99·10	99·80
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	99·60	100·30
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	102·80	—·—
„ „ „ „ $4^1/_2$%	101·30	102·—
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	98·80	99·50
Позичка краєв. з 1873 по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	99·30	100·—
„ „ м. Львова 4% по 200К.	97·40	—·—
IV. Льоси.		
Міста Кракова	87·—	93·—
Австр. черв. хреста (Курс віденьский)	54·—	56·30
Угорск. черв. хреста (Курс віденьский)	28·80	29·80
Іт. черв. хрес. 25 фр. (Курс віденьский)	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20К. (Курс віденьский)	66·—	70·—
Базилїка 10 К (Курс віденьский)	20·75	21·75
Joszif 4 К. (Курс віденьский)	8·25	9.50
Сербскі табакові 10фр. (Курс віденьский)	9·50	11.—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·26	11·40
Рубель папировий	2·53	2·55
100 марок нїмецких	117·30	117·90
Доляр америк.	4·80	5·—

За редакцию відповідає Адам Крехове цкий

ток. Подайтеж руку чейже у Вашім серци не могло нічо змінити ся.

— Она уступила перед ним і сховала ся за столик, гордо випрямила ся і дивила ся на него, але тремтїла з обуреня.

— Не перечу — відповіла — що тоді я вас більше любила, як свого чоловіка і що з радостию була би я стала Вашою, коли би ви могли мати хоч найменшу надію на удержанє. Я віддала ся за мого чоловіка, бо мала вже досить нужди і біди і не могла вже нести відносин в домі прибраних моїх родичів, а крім того бояла ся борби з житєм, яке мене ждало, як була бим ся віддала за Вас. Моя сумна молодість винна, що я собі не поступила лїпше, але тепер —

Єго уста задрожали.

— Тепер зате подобаєсь вам уходити за благородну.

— Тепер — перебила єму з триюмфом — люблю свого чоловіка. Так — дивуйтесь лишень — я сама тепер чую, що то любов, я давнїйше нікого не любила.

За нічо в сьвіті тепер я не покинула би єго, він став моїм щастєм, а я єго.

Єго болить то, що він так зійшов, а мене, що він собі бере то так дуже до серця. Але то не робить нас нещасливими.

А як менї удасть ся єго настроїти так, що він забуде о журбі, о! тоді не заміняла бим ся з мінким князем на сьвіті!

Професор дивив ся на ню мов остовпілий. Не зводив очий з єї лиця, котре оказувало більше щастя, як в єї молодости.

Відтак подав їй руку.

— Простіть Ельо, — я іду.

Тепер подала єму руку. Відтак отворили ся з лопотом двері і до комнати вбіг хлопчик з повною пачкою цукорків. Професор вхопив єго в обійми і поглядївши єму в очи, поцїлував єго.

— Щасливий хлопче! — сказав сумно. Поклонив ся матери і відійшов.

* * *

На другий день одержала Еля лист грошевий. В листі була пачка банкнотів і таке письмо:

Та сума єсть подарунком для Вашої дитини — того не можете неприйняти. Але навіть коли би Ви хотїли се зробити — то ледве чи удалось би Вам звернути єї, бо я в хвили як будете читати лист, вже від'їхав. Впрочім то, що Вам посилаю, не є навіть подарунком; я Вам сплачую малу часть того, щом Вам винен. Хорим, невдоволеним, жадним мести прийшов я вчера до Вас.... Ви вернули менї молодість, надію і віру. Хоч як живо Ваш образ стоїть перед моїми очима — то однако я так легко іду в сьвіт, немов би він був повний щастя для мене. Будьте здорові, Ельо і приймїть запевнене, що Ви і Ваші дїти мають приятеля, котрий хоч як далеко буде, однако доки зможе буде о Вас памятати.

Видання
Руского педаґоґічного Товариства.
у Львові, ул. сьв. Софії ч. 9а).

Образкові видання.

*Зьвіринець 20 сот. *Гостинець 20 сот. *Забавки 20 сот. *Менажерия 20 сот. *Квіточка 40 сот. *Віночок 40 сот. *Забавки для дітий 80 с. *Нашим дітям ч. І. 80 с. *Нашим дітям ч. II. 80 с. *Діточі вигадки ч. І. 60 с. *Діточі вигадки ч. II. 60 с. *Наші зьвірята 80 с. *Казки народні ч. 1 і 2 по 50 с., разом опр. 1 К. 30 с. *Казки Андерсена ч. 1, 2, 3, 4, 5 по 50 с., разом опр. 2 К. 90 с. *Байки Брянчанінова 30 с. *Робінзон Чайченка 80 сот., опр. 1 К. 10 сот. *Мірош: Пригоди Дон Кіхота (друге видане) 80 с., опр. 1 К. 10 с. *Байки братів Ґрімів 50 с. Дітвора 1 кор. Зьвірята домашні 80 с. Приятелі дітий 1 кор. 20 с. Ах яке хороше 2 кор. Для розривки 1 кор. 20 сот. *Ґете-Франко: Лис Микита (трете цілком змінене видане) 1 кор., опр. 1 кор. 30 сот.

Видання без образків.

*Молитвенник народний 30 сот., в полотно оправлений по 40 сот. Др. Л. Кельнер: Коротка істория педаґоґії 60 с. *Китиця желань 2. розширене видане 40 с. *Читанка ч. І., III., IV. опр. по 40, без оправи по 20 с. *Ів. Левицкий: Попались. Різдвяні сцени 20 с. *Вол. Шухевич: Записки школяря 40 сот. *Тарас Шевченко: Кобзар для дітий 30 с. Гордієнко: Картагинці і Римляни 20 с. *Юлій Верне: Подорож довкола землі 1. Кор. 20 с., опр. 1 кор. 50 с. Др. Мих. Пачовский: Замітки до науки рускої мови 60 с., Билини і думи 20 с. Дзвінок з р. 1894 4 К. Др. Мандибур: Олімпія 40 с. Віра Лебедова: Гостинець дітям 50 с. *Василь В-р. Джонатан Свіфт. Подорож Ґулівера до великанів 50 с. *Мальота: Без родини 80 с., опр. 1 К. 10 с. *А. Глодзіньский: Огород шкільний 1 К. 20 с. Сальо: Непос, учебник для III кляси ґімназ. 1 К. 30 с. Kokurewicz Józef: Podręcznik dla kancelaryi szkolnej 60 с. *А. К.: Робінзон неілюстрований 20 с. О. Нижанковский: Батько і мати, двосьпів з фортепяном 20 с. *Дніпрової Чайки: Коза дереза 50 с. Мапа етноґрафічна Руси-України 40 с. Барановский: Приписи до іспитів 40 с. Дзвінок з р. 1895, 1897—1900 по 4 К. Вол. Шухевич: Від Бескида до Андів 20 с. *Ів. Франко: Абу Каземові Капці 40 с. Дзвінок з р. 1901 6 К. Остап Макарушка: Короткий огляд руско-укр. письменьства 30 с. *Т. Шевченко: Кобзар 2 К., опр. 2 К. 40 с., в пол. 2 К. 70 с. *Ів. Франко: Коли ще зьвірі говорили, казки для дітий 80 с., опр. 1 К. 10 с. Віра Лебедова: Малі герої 50 с., опр. 70 с. *Ів. Спілка: На чужині 40 с., опр. 54 с. Стефан Пятка: Дарунок для дітий 40 с., опр 60 с. *Оповідання для дітий 40 с., опр. 54 с. *Мих. Коцюбиньский: Оповідання 40 с., опр. 54 с. *Олекса Катренко: Оповідання 40 с., опр. 54 с. Василь В-р: Подорож до краю Ліліпутів 50 с., опр. 64 с. *А. Кримский: Переклади 40 с., опр. 54 с. Картки з історії Руси-України. 40 с. *Д. Н. Мамина-Сибіряка: Дитячі оповідання 30 с., опр. 44 с. *А. Пушкін: Байки 30 с. *Марко Вовчок: оповідання І. часть 30 с.; опр. 44 с. *Марта Боренка: істор. оповід. 40 с., опр. 60 с. *Ковалів Стефан: На прічках, оповід. 30 сот., опр. 44 сот. *Др. Мих. Пачовский: Народні Думи з поясненями, І. ч. 40 с., опр. 60 сот. *Гр. Л. Толстой: Казки 40 с., опр. 54 с. *Поеми О. Кониського: 30 с., опр. 44 с. *Покарана Лож, комедийка Кучальскої 20 с., опр. 34 с. Оповідання М. Вовчка. II. ч. Інститутка 40 с., опр. 60 с. *Дивні пригоди Комаха Санґвіна, І. част. 40 с., опр. 70 с. *Перша китичка для малих дівчат, Е. Ярошиньскої 20 с. *Малий сьпіваник 20 сот. *Клявдия Лукашевич: Серед цьвітів, комедия в 2 діях 16 с., опр. 30 сот. *Друга китичка для малих дівчат, Е. Ярошиньскої 20 с., обі опр. 54 с. Шекспір в повістках 30 с., опр. 60 с. Дві могилі, Королевского 18 с., опр. 32 с. Анґлійскі казки, 24 с., опр. 38 с. *Леоніда Глібова: Байки 10 с. *В. Чайченко: Олеся; Комар; Два оповідання по 10 с., Думи про княгиню Кобзаря 10 с. Дніпрової Чайки, Казка про сонце та его сина; Писанка по 10 с. Учитель на р. 1890—1900 по 2 К. з р. 1901 по 4 Кор.

Книжки, назначені зьвіздкою, *апробован.* *Радою шкільною* на нагороди пильности до шкіл народних, Інститутка і Шекспір в повістках до шкіл виділових, а „Огород шкільний“ поручений до бібліотек шкільних.

Замовляти можна в товаристві педаґоґічнім у Львові ул. сьв. Софії ч. 9 а, в книгарни Наукового Товариства імени Шевченка, ул. Чарнецкого ч. 26. і в книгарні Інституту Ставропигійского ул. Руска ч. 3.

Хто купує книжки на суму 10 К і висше в самім товаристві, дістає 10% рабату. Видання ілюстровані ч. 96—100 продає ся без рабату.

Книжки висилає ся за готівку або за посліплатою.

При замовленях треба дочислити оплату почтову

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом І. Недопада — (Телефона ч. 527).